

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORBITUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SEMI IPSUM

ETTURTUR NIMIS ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXVII. ÉVF. 1927. OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK PELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNVÉL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Ütői-tt 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Esophanum nyomda és szövőgyár k. s.

VIRGO IPSUM QUEM GENO

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO

ECCE PANIS ANGELOPUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS PIPRUM

ELECTORUM CONSERVASTI

ECCE PANIS ANGELOPUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS PIPRUM

ELECTORUM CONSERVASTI

CUDS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Jöjjetek, Testvérek! — *Óhegyi Balázs*: Hív az oltár. — *Király Ödön*: Vallomás. — *Hoffer Ilona*: Október havára. (Elmélkedés.) — *Dr. Neszmélyi Gyula*: Szentmisén. — *Dr. Váthony Ferenc*: Baloghéknál. — *Oltáregyleti élet*.

IRODALOM.

Marton Bernát O. P. «Oltártüzek» címen kiadott fordításából immár a III. kötet is megjelent. Ugyanolyan örömmel köszöntjük, mint az eddig megjelenteket. A lelki életben nincs megállás, a lelki élet nem tud egy napig sem pihenni; ennek mindig látnia, lelkesülnie, indíttatnia kell, hogy az egyén meg ne únja és szeretettel foglalkozzék vele; szintén naponként új kivirágzásokat kell mutatnia vagy legalább is annak lehetőségére kell reátalálnia. Ezért fontos, hogy legyenek ilyen könyveink, mint az «Oltártüzek». Giacomo Arneodo, aki Turinban a «Scintille Eucharistiche»-kat megjelentette, minden elismerést megérdemel rendkívüli praktikusságuk miatt vonzó gondolataiért, amelyeket olvasóinak mintegy a tökéletes élet biztos eszközei gyanánt nyújt. A magyar fordító viszont külön magyar hála tarthat joggal számot jól végzett munkájáért, mellyel a művet magyar nyelvünk számára is hozzáférhetővé tette. Igen szívesen ajánljuk a Szent István-Társulat által igen csinosan kiállított imakönyv formájú művet.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Káanter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröömöm» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér lilium... ..	—15
«Káanter Károly» emlékkönyv... ..	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Jöjjetek, Testvérek!

RÓMA nemcsak középpontja, de szimboluma is az anyaszentegyháznak. Hatalmas dimenziójú templomai közül különösen a «Szent Péter» kelti az «atyai ház» benyomását. A szenttéavatások itt történnek s ez a templom öltözik minden ilyen alkalommal fényzőzönbe a szenttéavatás estéjén. Mikor ki van világítva, a kupolája tiarához hasonlít, a tetején ragyogó fény pedig a Szentostyára emlékeztet, mintha azt akarná mondani: szép a katolikus élet temploma, gyönyörű az Egyház krisztusi berendezése, de mindenekfölött való benne a Krisztustól örökségül hagyott drága kincs: az *Eucharisztia*.

A mi katolikus nagygyűléseink is ilyen kivilágításai az atyai háznak, hogy az Istentől megáldott szónokok ajkáról szerteáradjon a krisztusi igazságoknak áldott fénye, nyomában vigasztalódás, megerősödés járjon és határozottan krisztusi irány diadalmaskodjék mindenütt. Ezen nagygyűlés keretében a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, mint a magyar eucharisztikus élet hivatásos központja, évente szintén megrendezi eucharisztikus díszgyűlését, hogy a mindenünnen összesereglett hívők előtt a legfölségesebb Oltáriszentséget magasra emelje, a katolikus élet számára áldásait, kegyelemforrásait megnyissa. A eucharisztikus díszgyűlés a kivilágított kupolának az az aranygömbje, amely a legméltóságosabb Oltáriszentséget jelképezi. Csak minél nagyobb hatóerőt ennek a gyűlésnek! Minél nagyobb lesz a gyűlésen résztvevők száma és minél készségesebb lesz a jelenlevők akarata, annál több apostoli küldetést fog osztani az Úr, a szentségi Jézus napról-napra több hívőt mondhat majd igazán magáénak és napról-napra több léleknek fog kihallgatást adni annak a szívnek trónján, mely megnyílt előtte és a Vele való élet biztos ígérete felé a «mindennap» gyarlósága mindennapi ellenszerét véve halad.

Mily szép távlat az eucharisztikus díszgyűlés hatóerejének lehetőségébe nézni! Jöjjetek, Testvérek, kik az Eucharisziát szeretik, kik meg-

Október havára.

(Elmélkedés.)

I. Előgyakorlat a Rózsafüzér Királynőjének szobra előtt. Ime az én Anyám! Gondjaimban, bajaimban segítőm, oltalmam, tanácsadóm, lelki-életemnek legszebb példaképe. Térdreereszkedem előtte.

II. Előgyakorlat. Nagyasszonyom és Anyám! Hő imámat küldöm égi trónusodhoz. Kérlek, nevelj engem az Oltáriszentség bűvkörében, nevelj az áhitat, a jámborság erényeiben, hogy azt az igazi, vallásos életmódot, amelyre szükségem van, elsajátítsam és magamévá tegyem.

I. Pont. Lélekben szemlélem a boldogságos Szűz Máriát názáreti otthonában. Ahogy ott látom Őt, külső viselkedése, személyéből kiáradó szerénysége megfogja lelkemet. Hallgat, dolgozik, imádkozik! Ez az ő názáreti életének rövid programja. És ezzel ma is tanít engemet a hallgatás szeretetére, a munkára, az imádságra. Ó, nézzétek, mily szépek azok a hallgatva dolgozó, imádkozó női lelkek az oltáregyletek munkaóráin. Nézzétek, mint kópiázzák talán öntudatlanul vagy tudatosan a názáreti Szűzet. Nézzétek, hogy eltűnnek a többi között, mint Mária. *Keresetlenül egyszerűek, mint Mária.* Nem hangosak, nem viszik a szót, ők a csendes odaadó lelkelettel munkálkodó apostolok. Az ő munkájuk imádság. Az enyém is?

II. Pont. Lélekben szemlélem a boldogságos Szűzet a másokkal való érintkezésben, társalgásban. Szent Józseffel oly szelíden szól, csupa figyelem Mikor rokonához, Erzsébethhez megy, gyengéd szeretettel zárja Őt karjaiba. Nem fölényes, nem mellőzi őt s nem érezteti Erzsébettel, hogy a kiválasztás folytán nála magasabban áll az Isten előtt. Mikor elveszett 12 éves isteni fiát megtalálja a templomban, bár szemrehányást tesz neki, de szavainak nincs éle, nem vág, nem sért, beszédén átcsendül a szeretet, a jószág. — Milyen az én viselkedésem, társalgásom az Oltáregyletben? Jellemez-e engem is a szelídség, gyöngédség, odaadó figyelem másokkal szemben? *Barátságommal talán csak egyeseket tüntetek ki s nem vagyok a közösségé!?* Pedig ez mennyire megbontja a lelkek harmóniáját épen ott, ahol oly nagy szükség van az egységes szellemre. Tanuljam el a boldogságos Szűztől azt a lelkeletet, amelynek mindenkihez van jó szava, azt a hibát észre nem vevő, a hibán átsikló lelkeletet, hogy ne kritizáljak s ne mondjak mindig kellemetlen dolgokat, amelyek azután oly nehezzé teszik a levegőt körülöttem. Teremtsem meg saját egyéniséggemmel Názáret légkörét az Oltáregyletben. Más lelkelet ez, mint az, amely talán folyton megszól, pletykázik, miközben a legszentebb dolgokkal foglalkozik.

III. Pont. Lélekben szemlélem a boldogságos Szűzet a templomban.

Oly utólérhetetlenül szép, mikor szeplőtelenége lesugárzik egyéniségéről. Negyvennapos Gyermekeit tartja karjaiban a felajánlásra, míg egész lénye a mennyei Atya imáadásában mozdulatlanul elmerül. Nem, Ő nem engedi meg magának a tekintetést, a suttogást. Talán szeretné Simeontól megtudni annak az imént elhangzott, hét tórról szóló jövendölésnek értelmét, végre is fontos volna tudni az isteni akaratot elkövetkezendő életében. De nem, Ő *a fontos dolgokat sem intézi el a templomban*. Tudja, hogy az emberek oly könnyen megbotránkoznak és az Isten házában beszédnek helye nincs. Neki példát kell adnia.

Igy teszek én is? Mikor imádkozom, kiül-e külsőmre az áhitat? Oltáregyleti tag vagyok, példát kell adnom. Nem szoktam-e én is sokat beszélni a templomban, az egyesületi ügyeket ott lebonyolítani? Mennyire nem szép ez! Talán mások, akik nem tagjai az Oltáregyletnek, adnak példát nekem épületes viselkedésükkel a templomban és én szégyenkezhetem. Példát adni! Ha imádkozom, lássék meg rajtam, hogy a Szentség mellett tartózkodom, hogy a Rózsafüzér Királynőjének tanítványa vagyok.

Ima. Mennynek Királynője, add nekem a Te Istenbe mélyedő lelkületedet. Lelkületet, amely kiverődjék egész külsőmön. Add nekem a hallgatás, az imádság, a munka édes életét, hadd érdemeljem ki ezzel azt a koronát, amely azoknak jut, akik a legjobb részt választották.

Hoffer Ilona
hitoktató.

Szentmisén

BOLDOG emberek azok, akik messze laknak a nagyvárosok zajától s lelkükbe az Isten közelségének édes csendje borul. Még harangja sincs a kicsike, csak pár házból álló falucskának, csak a kis gótikus kápolna ablakain átszűrődő fény hirdeti esténként a homályba borult kis telepnek, hogy megtelepedett közöttük s velük egy közösségben lakik az édes Jézus.

Az isteni Mester jelenléte a szentmisének a gyümölcse. S ezt a szentmisét különösen tudják értékelni a csendes életet élő emberek.

Falun csakugyan a legjobb dispozició, a legjobb lelki adottság van meg ahhoz, hogy a hívő lelkében a vásár- vagy ünnepnap megünnepelésében a szentmisehallgatás vagy — helyesebben — a szentmisén való részvétel kimagasló esemény legyen. A falusi embert nem csábítják a szórakozások: mozi, hangverseny, gyűlések, kiállítások és mutatványok; neki csakugyan a legnagyobb élménye a szentmise, amely rendesen szent-

beszéddel van egybekötve. A szentbeszéd valósággal beletartozik a szentmisebe, aminthogy sokszor — nagyon helyesen — az evangélium után mond rövid szentbeszédet az oltártól az áldozópap. A szentmise bevezető részeit úgyis azért hozta létre az anyaszentegyház jóváhagyásával a fejlődés, hogy a könyörgések, a szent lecke és evangélium címen szereplő szentírási szakaszok előkészítői, felemelői legyenek a léleknek s alkalmassá tegyék arra a nagy áldozatra, amelyen résztvesz az ő jelenlétével és akaratbeli egyesülésével. Az ilyenképen hangolt lélek igazán elő van készítve arra, hogy a szentmise alatt az Isten kegyelme megihlessen őt. Boldogító himnusza csendüljön meg benne annak a szeretetnek, amely a szentmisében az áldozatot bemutatja, amely a szentmisében nekünk

A lorraini (Ohio, Amerika) Oltáregyesület buzgó tagjai, akik állandó kapcsolatot tartanak fenn a budapesti országos központtal.

az Úr Jézust adja, amely nem máshonnét való, mint épen magának az isteni Szív szeretetének kimondhatatlan mélységeiből. És ezt az örömet, ezt a boldogságot magukkal viszik a csendes lelkű emberek. Napjukba beleszóródik a lelkük ragyogása, amelynek az áldozatban való lelki részvétel adta a patinát, az energiát mely az égbe világít be s így valóban a boldogság lelki távlatában gyönyörködött.

Mily kívánnivaló állapot ez, mily fönséges csak elgondolni is ezt! Pedig de kevesen élvezik ezt a mindenkinek készenálló boldogságot. Oly sokszor hiányzik a szentmisén a szükséges csendes lelkület, a figyelem, az akaraton alapuló áhitat s ezek hiányában a lélek nem képes természetes vágyát követni, fásultan, üresen, boldogtalanul hagyja el a templomot, mintha nem is lett volna szentmisén, mert ha tényleg ott volt is, de nem vett részt benne. Különös, hogy nemcsak a városok megviselt idegzetű emberei, hanem az e szempontból aránylag sokkal előnyösebb helyzetben levő falusi híveknél is előfordul a szentmisével szemben való érzéketlenség és közömbösség. Itt is, ott is vannak, akik

csak végig állják vagy ülik a szentmisét és semmikép sem tudnak előbbre jutni. Szomorú azokat látni, akik csak a parancsnak akarnak eleget tenni, de a lelkük ezerfelé van elfoglalva a legszentebb ténykedés alatt is. Miért nem akarnak kapni az Úrtól kegyelmet, miért nem akarják összeszedni lelküket, miért nem használják a szentmisére való előkészületet?

Miben áll ez az előkészítő közreműködés a szentmise kegyelme elnyeréséhez?

1. Mikor hazulról elindulok, felkeltem magamban ezt a gondolatot: Most Istenhez megyek, oda, ahol a legméltóságosabb Oltáriszentségben a színek érzékelhetősége révén különösen is közel van hozzám. Arra az áldozatra megyek, mely nekünk ezt a drága istenközelséget adta. Mily boldogság, hogy az Úr végtelen jósága ilyen áldozatot szerzett nekünk!

2. Amint a szentegyházba lépek, *szembetalálom* magam az Ur Jézussal az Ő istenségében az egész Szentháromsággal, térdet hajtok előtte — miután a szenteltvízzel való meghintéssel mintegy fölavattam magamat az áldozaton való részvételre — és elmerülök imádásában.

3. Amint oltárhoz lép az áldozó pap, megmaradva a legméltóságosabb Oltáriszentség, a fölséges Isten imádásában, követem minden egyes ténykedését, egyesülök vele a szentmise részeinek megfelelő gondolatokat és érzelmeket keltve magamban. A szentmisén így valóban résztveszek, lelkem átéli a szent áldozatot s mint egykor a választott nép igazhívó fiai oly nagy lelki örömmel és hálával tértek vissza az ünnepi áldozatokról, mi a sokkalta szentebb, mérhetlenül értékesebb és a lélekre nézve kimondhatlanul hasznosabb szentmiseáldozat után az Isten kegyelmének bőségében úszva mintegy újra visszahelyezzük magunkat az édes Üdvözítőnk által annyira óhajtott lelkület, az istenközelség boldogságába. Láttam az Urat, újra feláldozta magát érettem és én részt kaptam ebből az áldozatból s most viszem magammal e drága porciót; *voltam a szentmisén!*

«*Quam dilecta tabernacula tua Domine virtutum!*»! Mily kedvesek, Uram, a te hajlékaid! Különösen pedig akkor, amikor szentmiseáldozat van bennük.

Szeressünk résztvenni a szentmisén.

Neszmélyi Gyula dr.

Baloghéknál

Irta: Valkony Ferenc.

Mezítlábas fiú szaladt a falu poros utcáján. Nagy kulcs volt a kezében. Kinyitotta a templom ajtaját, keresztet vetett s felszaladt a haranghoz. Misére ébresztette a ráérőket. A munkások már mind kint dolgoztak a határban. A harangszó oda is elhatolt. Megálltak, levették kalapjukat s egy fohász szállt ki jó szívükből.

— Dicsértessék Jézus az Oltáriszentségben! Neked vágjuk, Uram, e rendet, hogy legyen mivel az oltárodon a szentáldozatot bemutatni.

És elszállt a hang a sárga házhoz is. Hányszor verődött annak falához. De az néma maradt. Egy borzas, álmos cseléd bujik elő, nagyot nyújtózott s aztán ásítva húzta a kutat. A kacsák odafutottak a friss vízre.

Az emeleten egy ablak nyílik ki erre s egy tüneményeszerű bájos leányfej hajlik ki: Klári volt. Egy kissé fáradt volt, mert az este sokáig fenn voltak még. Vigan énekeltek, zongoráztak és táncoltak. Alig akartak pihenőre térni. De a harangszóra talpra ugrott, rendbehozta magát s egy kedves fohással: «Mindent érted, Jézusom!» megkezdte imáját. Azután a templomba sietett magányosan. A többiek mind aludtak még. Mit bánta ő. Elmegy egyedül is, azért magas a templom tornya, hogy oda-találjon.

A templomban kevesen voltak. Csend töltötte be ezt a hajlékot, csak az ablakon csicssergett egy-két madárka. Klári oly boldog volt, amikor magához vehette az Úr szent testét. Ővele kezdé meg a napot, az Ő áldása, kegyelme kíséri most mindenütt.

Mire hazaért, már reggelinél ültek a lugasban. Örömrivalgás, hahota, pajzán jókedv s a napnak aranyhímzése a zöldes udvaron, a fák ágai közt sziporkázva hintette játszi sugarát.

— Éljen, megjöttél, nagyszerű! Reggelizz és megyünk tenniszezni, játszani.

Kiabálnak, fecsegnek, csacsognak össze-vissza. Alig bírja Baloghné lecsendesíteni őket. A tej, vaj, méz, pirított kenyér, gyümölcs szinte csiklandozta inyüket.

— A mezőn voltál? — kérdé Juci. — Ugye, nagyon szép. Én is néha kimegyek oda. Te nem hoztál virágot? Hát igen, a séta is nagyszerű, egészséges. De nem árt meg, ha korán kelsz, nem fogsz pihenni akkor.

Klári éppen a tejet itta, letette a csészét, megtörölte ajkát. Ivott egy kis vizet.

— Nem a mezőn voltam, hanem a templomban.

Egyszerre néma csönd lett és szörnyűködés. Mindenki kérdőleg nézett reá.

— Igen, ott voltam, a szentmisén. Meg is áldoztam.

Juci elpirult. Aranka, Juci kis huga, értelmetlenül nézett apró kis szemével. Nem tudtak mit mondani.

— Hát ez szörnyűség! — mondá Juci, a nevetést kissé erőltetve. — Tán csak nem gyóntál egy falusi papnál? S nem néztek az emberek, amikor odamentél? De hát egyedül menni, Klári, engedd meg, de ez úrilányhoz nem illik.

Ép akkor jött elő a házból Balogh úr is és már füstölgött a pipája s oly nyugodtan szívta, mint akinek van elég vágott dohányja, pedig hát nem volt egészen rendben a szénája. Most is a szobában a váltóit nézegette s elpirult, amikor látta, hogy égni kezd a ház felette, azért hát sietett elszívni a dohányt, hogy el ne égjen legalább az. A füstben mindent rendben látott, azért pipázott, de szeretettel és ábrándosan.

Klári egy kissé gondolkozott, mikor Balogh bácsit meglátta, de aztán bátran megfelelt Jucinak:

— Én úgy tudom, hogy a püspök úr nem szentel külön városi és külön falusi papot. Sem egyszerű és tudós papot, hanem csak egyet: Jézus szent Szíve szerinti katolikus papot. Hogyha gyónok, nem azt nézem, hanem azt, hogy Jézus küldte az én megmentésemre. Még otthon gyóntam a szentségimádáskor. Hogy néztek-e az emberek? Persze, hogy néztek. Jézus mondá, hogy úgy járjunk, hogy az emberek, ha látnak, megszeressék cselekedeteinket. Nemcsak a botrányt, de a jó dolgot is terjeszteni kell. És engedd meg, hogy még egyet megjegyezsek. Jézushoz nem szégyen egyedül menni. Az ítélet napján te is egyedül fogsz menni leszámolni tetteidről.

Juci elszégyelte magát. Nem szólt egy szót se. Laci ujságot olvasott mintha nem hallott volna semmit. Gyuri, Laci öccse, a macskával játszott. Csak Aranka szívta ragyogó szemmel a lelkébe mindazt, amit hallott.

— Már megint veszekedés, úgylátszik, ti nem tudtok békében lenni — szólt Balogh úr, nevetve a gyermeki «csacszkaságokon». — Menjetej játszani!

Klári egy kicsit sétálni ment. A többiek a pályára siettek. A szomszédból is jöttek át vendégek. Reformátusok. Játszottak. Döngött a labda. Vígán ment a küzdelem. Csak Klári nem volt ott. Aranka is hozzáment.

— Mit csinálsz itt magadban, Klári?

— Gyere, megmutatom — szólt szelíd kedvességgel hozzá. Rózsafüzér volt a kezében.

— Mária-Zellből hozta édesanyám. Neked adom. Van másik.

Aranka titkon Klári mellett volt, most már nyíltan megmondhatta:

— Klári, te olyan jó vagy. Úgy fáj az nekem, hogy én nem mehetek templomba. A mama nem akar az emberek közé ülni, a papa nem ér rá, akkor fogadja az ispánt és a Grünbaum urat. Laci lovagolni megy,

Juci néha eljön velem, de egyedül nem engednek. Pedig, ha megharagszik ránk Jézuska, mi Iesz velünk.

— Bizony, Arankám, aki nem szereti Jézust meglátogatni, azt Jézus szereti meglátogatni, de csapásokkal. Én nagyon félek, hogy még kemény büntetést tartogat számotokra az Úr.

Aranka sírva fakadt. Leültek egy padra. Fejét Klári vállára hajtotta:

— Én is félek. Úgy imádkozom, hogy Isten irgalmazzon nekünk. Gyere, imádkozzunk még.

Amint halkcsendesesen száll az ima az ég felé, egyesülve a madár dalával, a szeretet lángjával, megzörren a bokor. Megijedtek. A játékosok voltak.

— Mit csináltak itt? Imádkoztok?! Ha-ha-ha. Te, Klári, egész templomot csinálsz házunkból — kiáltott Juci gúnyolódva.

— Nem, kolostort, kolostort — vágta közbe Laci. — Gyertek játszani. Jucit megvertük 5—3 a mi javunkra.

Klári játszott. Győzte erővel, éles szemmel és nyugalommal. Juci vesztett. Ideges volt. Mindenáron győzni akart. Legalább itt akart különb lenni, de nem tudott. Mérges volt. Nem volt már labda a kosárban.

— Labdát, labdát — sivített a béres leánykájára, aki a labdát szedegette. Az egyik a bokrok közé gurult, sehogy sem tudta kivenni.

— Labdát, te lustaság — kiáltott rá ingerülten. Odament s el akarta lökni onnan a labdaütővel, megcsúszott kezében s fejbevágta. Az sírni kezdett. Erre még jobban megütötte.

— Ne óbégass, te szemét — s nem bánta, ha meg is szakadt finom ruhája, kihozta a bokorból a labdát. Mindenki odarohant.

— Mi történt itten? Klári felemeli az elesett leányt.

— Hísz ez véres! Mit csináltál, Juci? De goromba vagy!

Juci mérges lett.

— Te meg mafla vagy. Igazán, amióta itt vagy, csak mérgesítség a te ostobaságaiddal. Igazán jobb volna, ha nem volnál itt.

Elrohant a kert végébe mérgesen, szeme tele könnyel. Ebédelni sem ment. Balogné békíteni próbálta. Juci volt Balogh úr szemefénye. Rengeteg pénzt pazarolt reá és miatta nem sajnálta nagy kölcsönökbe verni magát. Boszús lett. Nem szólt Klárihoz. Klári kiment a terraszra, mely az udvarra nyílt. Esteledett. A homályban egy asszony közeledett feléje. A béres felesége. Letérdelt hirtelen Klári elé s kezét csókolt.

— Isten fizesse meg jószágát. Már jobban van egy kissé.

Klári lement a béres szobájába. Ott feküdt a leányka. Lázás volt. Új kötést adott rá. Megvigasztalta. Nem mert vacsorára menni. Benn az ebédlőben hangosak voltak. Balogh úr kiabált:

— Mért hívtátok ide, mikor tudtátok, hogy nem nemes ember

lánya. Igazán szeretném megmondani, hogy hordja el magát házunkból... Klári kiment a sötét kertbe. Csillagok nem ragyogtak az égen, csak az ő bánatos szemében. Hideg lett. Felszaladt szobájába.

— Nem maradhatok itt. Összepakolt s köszönés nélkül kirohant. A falu csendes volt. Nem is tudta merre, csak el innen. Mikor a vacsora után Aranka szobájában kereste, a szoba üres volt. Klári rohant, lihegett. De hajtotta a gyűlölet és szeretetlenség, ami abból a házból űzte őt. Esni kezdett az eső. Csak előre. Nem látott semmit. Csak menni. Sáros lett az út. Villámlás hasította meg a sötét éjszakát, mennydörgés rázta meg őt. Csak futott. Majd odaér, haza, haza. Egyszer megcsúszik, éles sikoly s belezuhant valami mélységbe. Vízbe. — Jaj, Istenem!

(Folyt. köv.)

A «lélek tükrének» orvosa felé láttam menni nemrég processziót. Fekete pápaszemes, fehérkötéses, dagadtszemű síró kisbabákat kétségbeesett szülők karján. Mikor mentek, csupa szomorúsággal telvék. Ott voltam az állomáson akkor is, mikor visszatértek a gyermekek és szülők is megkönnyebbülten, reménységgel telten. Honnét e változás?

Szólott hozzájuk, «kezelte» őket az az orvos, akinek egész családjával együtt naponkinti vendége a szentségi Jézus, s abból is ad pacien-seinek, amit ő kap az Úrtól s ez teszi olyan boldogokká az embereket; innen azok a vigasztalások, amelyek mindennél többet érnek, amelyek a lelkekben helyreállítják az egyensúlyt és a testben megnyitják a fájdalmat. Áldást kérjünk Istentől, kegyelmet a szentségi Jézustól azokra az emberekre, akik Isten szeretetével járnak a földön és ettől a szeretettől indítva tesznek jót embertársaikkal.

A kérvényekhez mindig csatolandó 1. a templomruha felszereléséről szóló leltár; 2. bejelentendő, hogy hány tagja van az ottani Oltár-egyesületnek; 3. van-e havonta szent-ségimádás; 4. van-e eucharisztikus gyermekszövetség és 5. körülbelül hány példányban jár az «Örök-imádás» és a «Jézusom Örömom»

Protekción a kérvény mellé soha-sen szükséges, hisz a Központ mindenüvé igyekszik tehetsége szerint készségesen megadni, amire csak szükség van s amivel csak rendelkezik. Épen azért kérjük a

leltárt, hogy abból állapítsuk meg mi a legszükségesebb, mert először azt nyújtjuk, amire égető szükség van s azután — ha marad — olyan tárgyakat is, amelyeket lehet még nélkülözni bizonyos ideig. Ha a hazánkban nagy számmal levő egészen szegény templomoknál már gondoskodtunk a legszükségesebbekről, akkor gondolhatunk csak majd ünnepi díszes ruhák készítésére és adományozására is.

Dicsértessék és áldassék most és mindörökké a legfelségesebb Oltári-szentség!

Díszgyűlés a legmélt. Oltáriszentség tiszteletére. Katolikus nagygyűléseink programjában mindig szerepelt az Eucharisztikus Díszgyűlés is a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület rendezésében. E gyűlés szép látogatottságnak örvend különösen azóta, hogy színhelyévé az Örökimádás-templomot tették. Valósággal maga az isteni Üdvözlő engedi át lakóhelyét, hogy más elég nagy helyiség hiányában ott gyűljenek össze azok, akik a legfőbb-gesebb Oltáriszentség dicsőségét szolgálni és előmozdítani akarják. Okt. 17-iki *Eucharisztikus napunk* programja az Örökimádásban a következő:

1. Fél 9 órakor ünnepélyes főpapi szentmise a legmélt. Oltáriszentség kitételével. Pontifikálja mélt. és főtisztelendő *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök úr.

A szentmise után a legméltóságosabb Oltáriszentséget a zárdai kápolnába visszük át és a templomban

2. 10 órakor kezdődik az *Eucharisztikus Díszgyűlés* nagymélt. és

főtisztelendő *Szmrecsányi Lajos* egrí érsek úr elnökletével. Beszédet mondanak:

dr. Czapik Gyula pápai kamarás, szerkesztő: *Az Eucharisztia és lelkiélet*;

dr. Mészáros János pápai prelátus, országos főigazgatónk: *Krisztus királysága és az oltáregyesületek*;

Sávoy Lajos székesfehérvári püspök: *Az eucharisztikus gyermekszövetség* címen.

A díszgyűlést

3. a legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele és ünnepélyes áldás fejezi be, melyet az elnöklő érsek úr önmagyméltósága végez. A szentségimádás nemcsak nappal, de éjjel is folytatódik. (Éjjeli szentségimádásra — amely zárt templomban lesz — csak nők jelentkezhetnek okt. 10-ig az Üllői-út 77. sz. alatti portán.)

4. Este 7–8-ig szentóra lesz a főtisztelendő papság és a hívek részvételével. A szentóra szónoka *dr. Lindenberger János* debreceni prelátus-prépost plébános úr lesz.

Az Oltáregyesületeket és az Eucha-

risztiát szerető más egyesületeket, buzgó katolikus híveket ezúton is szeretettel meghívja a Központ.

Októberben a szokott napokon elkezdődnek a központi házban székelő kongregációk, amelyeknek fővezetését az idén dr. Mészáros János prelátus úr ömértósága volt kegyes elvállalni. A kongregációink kézikönyvében a kívánt javítások megtörténtek s már október elején a kijavított példányok rendelkezésre készen fognak állani. Szeretnők, ha a kongregációinkat buzgó látogatottság, alázatos tökéletességvágy, szent harmónia jellemznék az eucharisztikus Jézus mélységes szeretete mellett. Ha kongreganistáink akarják, meglesz ez s az ő kongregációjukban fog legszívesebben gyönyörködni a Szűzanya. Imádkozzunk ezen szándéokra!

Munkaórákat szintén a szokásos napokon, szerdán és pénteken a délutáni (3—5-ig) órákban fogunk tartani. A pénteki munkaórákon dr. Mátrai Gyula lelkész-szerkesztő folytatni fogja theologiai, illetve aszketikus előadásait. Ezek a munkaórák így nemcsak a szentségi Jézus szegény templomai számára termelnek egyházi ruhákat, de a lélek kultúrájának is előmozdítóivá válnak. Vezessen bennünket ebben is mindig a legszentebb szándék, nem lesz akkor sohasem terhes a munkaóra.

Zárt lelkigyakorlatok októberben 24. estétől 28. reggelig lesznek *falusi, földművesleányok részére*. Mivel egyszerre csak 25 bennlakó vehet részt, kérjük a jelentkezéseket legalább

okt. 15-ig a Központi ház címére (IX. Üllői-út 77.) megküldeni.

Novemberben 7—10-ig lesz zárt lelkigyakorlat főleg oltáregyleti terjesztőnk és más úrinők részére. E lelkigyakorlatokon résztvevők — amennyiben lesznek, akik óhajtják — egészen 13-ig folytathatják a zárt lelkigyakorlatot. Azért közöljük már most a lelkigyakorlatok idejét, hogy minél szélesebb körben tudomást szerezzenek róla és idejekorán úgy rendezzék dolgaikat azok, akik részt akarnak venni, hogy tényleg eljöhessenek. Jelentkezni mindig legjobb minél előbb.

Októberi ünnepnaptár az Örökimádásban:

2-án a Rózsafüzér Királynőjének (külső) ünnepe.

6-án este 1/46—1/47-ig szentóra.

7-én első péntek.

9-én Magyarok Nagyasszonyának ünnepe.

16-án az Oe. és az összes kongregációk résztvesznek az Országos Katolikus Nagygyűlés keretében tartandó szentséges körmeneten d. u. 3 órakor.

17-én Eucharisztikus napunk a fentebb közölt programmal.

22-én templomunk fölszentelésének évfordulóját ünnepeljük. Reggel 9 órakor ünnepi szentmise, délután 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

23-án missziósvasárnap.

30-án Krisztus királyságának ünnepe reggel 10 órakor nagymisével, d. u. 1/46-kor szentbeszédrel és ünnepélyes áldással és «Te Deum»-mal.

Beszámolóknak mindig szívesen adunk helyt, mert azoknak közreadása nemcsak buzdítás a többi oltáregyesületek számára, de okulás és hasznos útmutatás is egyszersmind. Dr. Madarász István, a Bazilika buzgó apátplébánosa, igazán az ígérete szerinti fáradhatlan szeretettel karolja fel plébániáján az Oltáregyesület szent ügyét. Aszentségi Jézus áldja meg őt és a vele együtt működő buzgó tagokat. A beszámolót Lengváryné öngyásága, a fiók lelkes titkárnője írta, amint következik:

«A Központi Oltáregyesület Lipótvárosi Fiókja június hó 29-én tartotta évváró közgyűlését egy kis ünnepély keretében, melyen az oltáregyesületi ifjúság, Keltsha Nándor hegedűművész úr és Lóskay István úr szerepeltek. Ezen közgyűlésen a vezetőség 10 hónapi működéséről a következőkben tartotta beszámolóját tagjainak:

1926 szeptember 12-én tartottuk tisztújító közgyűlésünket, melyen alig 30-an vettek részt; már november 7-én 140 új tagnak volt ünnepélyes felvétele, valamint a jelvények kiosztása megható szép ünnepség keretében, melyet a Bazilika főoltáránál tartottunk. Helyi igazgatónk, dr. Madarász István apátplébános úr lelkesítő beszédet intézett híveihez, mondván: «A jelvény legyen részünkre erősség, legyen nekünk az, ami a katonának a fegyver! A rajta lévő kép buzdítson bennünket hitünk megvallására. Az édes Úr Jézusról pedig sohase

feledkezzünk meg! Hordjuk jelvényünket minden alkalommal büszkén, szép példát adva ezzel a többieknek».

És valóban mindenkor megható volt az oltáregyesületi tagok impozáns felvonulása, mert egy-egy ilyen ünnepség után nagyobb számban történtek beiratkozások. — Minden hó első vasárnapján reggel fél 7 órakor tartjuk szentséges szentmise keretében közös szentáldozásunkat, valamint ugyanaznap d. u. 3 órától 5 óráig közös Szentségimádásunkat, mely után helyi igazgatónk buzdító szentbeszédet mond.

Április 6—7 és 8-án az oltáregyesületi tagok részére helyi igazgatónk lelkigyakorlatot tartott nagyszámú tagok részvételével, melyet közös szentáldozással zártunk le. Nagypénteken és nagyszombaton a Szentsírnál kitett Oltáriszentség előtt tagjaink 12-es turnusban egész napon át felváltva adoráltak, úgyszintén június 25-én is, amidőn templomunkban egész napon át ki volt téve a legf. Oltáriszentség. — Karácsonykor tagjaink buzgólkodásából szegényeinknek külön szeretetsomagokat adtunk. Célul tűztük ki, hogy kikutatjuk a kerületünkben lakó szegényeket és a rendezetlen házasságúakat. — Terjesztőnői ülést minden hó első vasárnapját megelőző szombaton tartunk, mely rendszeren valamely vallási tárgyú felolvasással vette kezdetét és utána hitbuzgalmi előadást tartott helyi igazgatónk. Ezután a felmerülő ügyek kerültek megbeszélésre.

Intenzívebb munkát ez évben nem végezhattunk, mert ez a néhány hónap a szervezési munkálatokkal telt el, melynek eredménye, hogy tagjaink jelenlegi száma 225.

Saját könyvtárunk is van, mely legnagyobb részét hitbuzgalmi könyvekből áll.

Zászlóalapot is létesítettünk és az esztergomi hajókirándulásunkon e célra tombolát rendeztünk, melyből tiszta nyereségünk 259 P volt és helyi igazgatónk is 180 pengővel járult ez alaphoz, és így remélhetjük, hogy mielőbb saját zászlónkkal vonulhatunk ki.

Pénztári jelentés szerint beszállítottunk Központunknak 1,200.000 koronát, azaz 96 pengőt, zászlóalapra tőkénk 586 pengő.

Végül helyi igazgató kifejti, hogy mindezen szép eredményért a hála és köszönet elsősorban az Ur Jézust illeti, ki egyesületünk lelki vezetője. Ott van a tabernakulumban, onnan árasztja kegyelmét. Az embereknek a megtérése, a haladása kizárólag az Ur Jézus műve. Mindent neki köszönhetünk. Nekünk, oltáregyesületi tagoknak, az Ur Jézust jobban kell szeretni. Legyen bennünk erős hit, alázatosság, mint a kafarnaumi századosban, mely összeolvaszt bennünket az Ur Jézussal. Minden oltáregyesületi tag legyen apostol és nyerjen meg az Urnak másokat. Kérjük az Ur Jézust, adja meg a kitartásnak és haladásnak kegyelmét. Legyen jelszavunk: Mindent

az Ur Jézusért és semmit sem emberi hiúságból!

Vezércikkünknek, melyet «Jövők» címmel írtunk, örvendetes visszhangja támadt. Már több helyről kérték az eucharisztikus gyermekszövetség vezérkönyvét, hogy a szövetség megalakulásáról tájékozódjanak.

Minden Oltáregyesület mellett legyen eucharisztikus gyermek-, illetve ifjúsági szövetség, amely az Oltáregyesületnek eucharisztikus lelkeket nevel. Az a jó vezér, akinek van tartaléka, amelyre biztosan számíthat, ha szüksége van rá.

Uj Oltáregyesület alakult a váci egyházmegyében, Gyónon. A tagok száma hetven. Hisszük, hogy e szám mindig gyarapodni fog és a buzgó gyóniak tömörülni fognak az Oltáregyesületben, hogy a többiek is épülhessenek példájukon és ők is minél jobban megismerjék a szentségi Jézust, akinek vigasztalásai és áldásai mindenkinek készen állanak.

Az Oltáregyesület több helyütt még nem alakult meg, ahol annak megalakítása megígértetett. Figyelmeztetjük azon plébániákat, amelyek a Központtól a múltban egyházi fölszerelést kaptak, hogy amennyiben az Oltáregyesületet meg nem alakítják, a jövőben nem részesedhetnek semmiféle segélyben, mert a szabályok szerint csak olyan templom részesedhet segélyezésben, amelyben az Oltáregyesület eucharisztikus kultuszával installálva van.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.